

Kibírhatatlanok velünk

Tandori Dezsőnek

Szörnyűek az angyalok. A szárnyuk
 olyan hátizsákformán ahogy
 az égnek mered a válluk mögött,
 már az – Pilinszky kántálásában –
 olyan kibírhatatlan. Semmi zöld,
 lomb, fű, szempár, vagy éretlen gyümölcs,
 vagy egy éjjel, mely fehérbe öltözött,
 s amott egy fán az akasztott ember,
 lám. A lapjálás bukott angyallal
 lepi meg a remegő kezét. Mentem
 egy másik éjjel a Vérmezőn keresztül
 egyedül, mint az ujjam, szerelmes
 voltam, vagy lehettem csak úgy, mert fenn-
 hangon daloltam Pilinszky Apokrif-
 énekét, úgy, ahogy tőle hallottam.
 Majd Ajtay Andorra ugrottam át,
 A vén budai hársfák békésen
 suttognak – reszkettem hangszálaimmal,
 kőhajításnyira úgyszólván a
 Bástyasétánytól. Ha ott akkor bárki
 elém bukkan, az bátran madarat
 fogathat velem. Éjszaka lévén,
 baglyot vagy denevért, cseppnyi eséllyel,
 minthogy életkoromnál fogva még
 a szökdécselésben is otthon voltam.
 Szökelltem hazafelé. Sehol senki.
 Birtam az emelkedőket, a lépcsőt
 a házban, nem kívántam visszaesni
 a földszintre, amint felérkeztem.
 Lélek még mindig nem tanúsíthatta
 volna jelenlétem. Lámpa sem égett
 a lépcsőházban, kulcsomat vaktában
 döftem az ajtózárra, a gyerekek
 aludtak, az anyjukat nem zaklattam,
 ágyba bújtam, s szemhéjam alatt
 vártam türelemmel a virradatot.
 Szörnyeteg minden angyal. Ezt tiszta

*lelkiismerettel mondom, számban
egy falusi szárnyas porcogójával,
mely megérhette még a Jércekort.*

Antirilke

Sürgöny TD-nek

*Torzszalkodom, mert egyedül vagyok.
Elvesztettem a törzsem.
Nem vesznek körül kicsik, sem nagyok,
veszekedek az ősszel.*